

WAT WIL JE DAT IK JE VERTEL?

© 2022 Ingrid Noppen
Hernieuwde versie 2013
Coverontwerp: Ingrid E. Noppen

ISBN: 9789403642185

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgenomen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

WAT WIL JE DAT IK JE VERTEL?

Ingrid E. Noppen

Deze gedichtenbundel is opgedragen aan mijn in 2009 overleden moeder.

Zij was niet alleen mijn trouwste en liefste vriendinnetje, maar ook mijn grootste stimulans en inspiratiebron.

ZAAIEN

Hark letters bijeen
hussel tot woorden
baar ze een stem

hartkloppend
als bloed door aderen
tot zaad op akkers

alsmaar oogstend
bloesemend
de wereld in

ZOMAAR EEN DAG

Verstoten door de zon
treurt de dag
hangen zompende wolken
boven de stad waarin
silhouetten zich haasten
naar wie weet waar

onder het kleed van een oude iep
tippelt koppig een duif
en weigert te wijken voor
de naderende prietpraat
van een peuter

de jankende sirene van
een ambulance doet
straten opschrikken en snelt
naar waar het onheil roept

vandaag lijkt de zomer depri te zijn

EEN ENKELE REIS

De trein dendert maar door
bestemming onbekend
de conducteur verkoopt geen kaartjes
de machinist volgt slechts het spoor

er zijn wat haltes onderweg
met hier en daar een restauratie
maar nergens is een overstap
en ook geen weg terug

het landschap raast voorbij
verandert steeds van zicht
de rails wijzen in eindeloosheid
naar waar het eindpunt ligt

de trein dendert maar door

NARCISSENBONT

Ze staan daar in zachtgeel
rijke narcissenpracht
langs de autoweg

in nevelen van uitlaatgassen
hoe trots en koen
uitbundig zo te bloeien
alsof ze willen zeggen
ons krijgen ze niet klein

een koolmees hippelt er doorheen
wat arrogant
vrijmoedig kijkt zij rond
naar 't wuivende narcissenbont

langs de autoweg

EN DAT JE ZOMAAR STERVEN KON
(voor mama)

Ik wist niet dat je sterven kon
je lag gekoesterd in mijn armen
hoe wilde ik de dood verwarmen
opdat hij van je weg zou gaan

je ogen staarden in het niets
zo donszacht streefde ik je wangen
je laatste glimp wilde ik vangen
voor altijd vergulden in mijn hart

er was nog slechts dat ogenblik
waarop ik alles wilde zeggen
zoveel had ik je uit te leggen
wat je voor mij betekend had

ik wist niet dat je sterven kon

DE TJITJAK

Luister maar, zei je
het moet de tjitjak zijn
daar bij het raam
loerend naar een prooi

ik herken toch dat geluid
toen ik nog over water woonde
zij altijd logé was in mijn huis

dat zij zomaar is gekomen
van zo ver naar hier
om mij weer te zien
begrijp jij dat nou?

kijk maar, zei je
het is de tjitjak

KIND VAN DE ZON

Dat jij een kind van de zon was
de vroege seizoenen van je bestaan
daar hadden gebloeid waar vandaan
jij noodgedwongen moest gaan
met niets in je koffers
daarover wilde je liever niet praten

toch heb je me eens verteld
hoe je op het executieterrein
van de gele soldaten de laatste
minuten van je leven aftelde
maar waarvan je zus je bevrijdde
met de moed van een leeuw

en de kleine kris die je leven redde
toen fanatieke Pemuda's
huis voor huis binnengingen in je straat
om de geur van de dood achter te laten
daarvan heb je me ook verhaald

dapper kind van de zon
nooit meer heb je willen terugkeren
naar die warme aarde waarop je
met jouw eerste ademteug
ooit jouw leven begon